

சிறுவர்

கிண்டர்

19.2.1996

கிண்ணம்: 7

எண்ணம்: 2

சிறுவர் இலக்கிய மாத சஞ்சிகை.
KINDER LITERARISCHES MAGAZIN

மசத்திதினை தட்டவன் தண்ணீர்-நன்கு
வார்த்ததை ஒங்கிடச் செய்வான்
சிரத்தையுடையது தெய்வம்-இங்கு
சேர்ந்த வுணவெல்லையில்லை

அன்புச் சிறுவர் சிறுமியரே||

ஆண்டுகள் தான் எவ்வளவு விரைவாகச்
செல்லுகின்றன. சிறுவர் அமுதத்தின் தொடக்க
ஆசிரியர் அமரராகி ஆண்டுகள் இரண்டாகி
விட்டன. சிறுவர் அமுதம் சஞ்சிகையும்
ஸ்தம்பித்து விடுமோ என்றிருந்த வேளையில்,
உங்கள் பெற்றோர்களின் தூண்டுதலாலும்,
சிறுவர்களாகிய உங்களின் ஆர்வம் மிகுந்த
அணைப்பினாலும் தொடர்ந்து வெளிவந்து
கொண்டிருக்கிறது. காலம் சென்ற ஆசிரியரின்
ஆத்மா சாந்தியுடைய இதை விட வேறொதைச்
செய்ய முடியும்.

உங்கள் சஞ்சிகையான சிறுவர் அமுதத்தில்
உங்களின் ஆக்கங்கள் நிறைய வரவேண்டும் என்று
எதிர்பார்க்கிறோம். உங்கள் மூலமாகவே சஞ்சிகையில்
உள்ள குறைநிறைகள் சுட்டிக் காட்டப் பட
வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்க்கிறோம். சென்ற தை,
மாசி மாதத்துச் சஞ்சிகைகளில் சில குறைகள்

ஏற்பட்டிருக்கின்றன. காலநிலைச் சீர்கேடுகளினால் ஏற்பட்ட அசௌகரியங்கள் சஞ்சிகைகளைத் தாமதப் படுத்தி விட்டன. சரியான நேரத்தில் சஞ்சிகையை உங்களுக்கு அனுப்பி விட வேண்டும் என்கிற அவசரத்தில் சஞ்சிகை ஆக்கப் பட்டதால், கூடுதலான எழுத்துப் பிழைகள் ஏற்பட்டு விட்டன.

இத் தவறுகளைச் சிறியவர்களாகிய நீங்கள் பெரிய மனதுடன் மன்னித்துக் கொள்ள வேண்டும். போட்டிகளில் கலந்து கொள்வதும், ஆக்கங்களை எழுதுவதுமே உங்கள் கடமையாகக் கொள்ளாமல் குறைநிறைகளைச் சுட்டிக் காட்டித் திருத்தும் வழிகாட்டிகளாகவும் நீங்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும் எதிர் பார்க்கிறோம். நம்புகிறோம்.

-ஆசிரியை-

போட்டிகளில் தொடர்ந்து எழுதிவருபவர்கள், ஆக்கங்களை எழுதியனுப்புவவர்களுக்கும், சிறுவர் அமுதத் தந்தையின் நினைவாகப் புத்தகங்கள் கிடைக்கிறது

பண் டிகையின் இலக்கணம்

பகல் முழுக்க விரல் பழுக்க
பயிரை நட்டனர்
பயிர் செழிக்க அல்லும் பகலும்
பாடு பட்டனர்

தகதகத்தவாறு பயிரும்
தழைக்கக் கண்டனர்
தங்கம் விளைந்து விட்டாற் போல
உற்சாகம் கொண்டனர்

கதிர் பழுக்க அறுவடைக்குக்
காலம் குறித்தனர்- குறித்த
காலத்திற்குள் கறுகறுப்பாய்க்
கதிரை அறுத்தனர்

பதரை நீக்கிப் பழுத்த நெல்லைப்
பார்த்துப் பிரித்தனர்.-பொன்னாய்
பளபளக்கும் நெல்லின் குவியல்
பார்த்துச் சிரித்தனர்

உமியை நீக்கி அரிசியாக்கி
உலையில் இட்டனர்-அன்று
உழவரெல்லாம் விழா எடுக்க
ஒன்று பட்டனர்

அமைதியாகப் பொங்கல் வைத்து
அன்பு காட்டினர்-அன்று
ஆட்டை மாட்டைக் குளிக்க வைத்து
அன்னம் ஊட்டினர்

வண்டி ஏறிப் பாட்டுப் பாடி
வலமும் வந்தனர்- அன்று
வையம் செழிக்க உழைக்கும் வழியை
வகுத்துத் தந்தனர்

பண்டிகையின் இலக்கணத்தைப்
பாரில் உள்ளவர்- பொங்கல்
பண்டிகையைப் பார்த்த பிறகு
பயின்று கொள்ளுவர்

-மகுடேகவரன்-

மகர்துமர்

தென் ஆபிரிக்காவில் இனவேறுபாட்டுக்
கொள்கை சட்டமாக்கப் பட்டிருந்தது.
வழமையாகவே கறுப்பர்கள், ஆசிய நாட்டவர்கள்
மதிப்புள்ளவர்களாக வாழ முடியாத நிலைமை
நாட்டில் இருந்தது. தென் ஆப்பிரிக்காவில் இருந்த
சட்டத்தை எதிர்த்து அங்கு குடியேறி வாழ்ந்து
வந்த இந்தியர்கள் இதனை எதிர்த்தனர்.
பேராட்டங்கள் நடத்தி வந்தனர்.

போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக வெளி நாடுகளில் வாழ்ந்த இந்தியர்கள் எல்லோரும் மகாநாடு நடத்த எண்ணினர். வெளிநாடுகளில் வாழும் இந்தியர்கள் எல்லோரும் ஒருமித்து லண்டனில் மகாநாடு நடத்த எண்ணினார்கள். வெளி நாடுகளில் இருந்து மகாநாட்டுக்கு வந்த இந்தியர்கள் எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் அறியாதவர்கள். வெவ்வேறு நாட்டில் இருந்து வந்த இந்தியர்களான படியால், ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

ஆதலால் எல்லோரும் ஒன்றாக எப்படி மகாநாட்டை நடத்துவது? என்று ஆலோசித்தனர். முதலில் உணவு பற்றிய விடயம் ஆராயப் பட்டது.

ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு பொறுப்பை ஏற்றிருந்தனர். ஒருவர் காய்களை வெட்டிக் கொடுத்தார். ஒருவர் தண்ணீர் கொண்டு வந்தார். ஒருவர் சமையல் பொறுப்பை ஏற்றார். இவ்வாறு ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு பொறுப்பை ஏற்றுச் சமையல் நடைபெற்றது.

சமையல் பாத்திரங்களை உடனுக்குடன் ஒருவர் கழுவித் கொண்டிருந்தார். உயரமாகவும், நெட்டையாகவும் தோற்றமளித்த அவர் அங்கும் இங்கும் ஓடியோடி மிகவும் விரைவாக தனக்கிட்ட பொறுப்பைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் வேலை செய்யும் விதத்தை வேடிக்கையாகச் சில இளைஞர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அங்கு ஒருவர் வந்தார். இளைஞர்களின் வேடிக்கைப் பேச்சுக்களைக் கவனித்த அவர் அவர்களை நெருங்கினார்.

"பாத்திரங்களைக் கழுவித் கொண்டிருப்பவர் யார் என்று தெரிகின்றதா?" என்று கேட்டார். இளைஞர்கள் தெரியாதென்று தலையாட்டினார்கள். "என்ன, வேடிக்கையாக இருக்கிறதே! இவரைத் தெரியாமல்....." என்று கூறி முடிக்குமுன் இளைஞர்களுள் ஒருவர் அவரைப் பார்த்து "அவர் யார்?" என்றார். அப்போது அவர் "இவர் தான் இந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கப்

போகிறவர். இவருடைய பெயர் மோகனதாஸ் கரம்சந்த் காந்தி. தென்னாப்பிரிக்காவில் இருந்து வந்திருக்கிறார். இளைஞர்கள் திகைத்து நின்று விட்டனர்.

பின்பு அவர் காந்தியிடம் வந்தார். "காந்தி, நீங்கள் ஏன் இந்த வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். அப்போது காந்தி "நேரத்தை வீணாக்கக் கூடாது. ஏதாவது செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். எந்த வேலையிலும் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டக் கூடாது. உயர்வு தாழ்வு எல்லாம் மனிதனின் மனப் பிரமைகள்" என்றார்.

கூட்டம் ஆரம்பமானது. காந்தி தலைமை தாங்கிப் பேச ஆரம்பித்தார். "நாம் எந்த ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் பொழுதும் வெட்கப்படக் கூடாது. உயர்வு தாழ்வு என்று சிந்திக்கக் கூடாது. இது வெறுமே மனிதனின் கற்பனை. தேசத்தில் ஐக்கியம் பெருக வேண்டும், பலம் பெருக வேண்டும், என்றால் உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள், உயர்ந்த வேலை தாழ்ந்த வேலை என்ற பாகுபாடுகள் எதுவும் தலைதூக்க அனுமதிக்கக் கூடாது. ஒரு தேசத்தை அழிப்பதில் முக்கிய இடத்தை இந்தப் பாகுபாடு ஏற்படுத்தி விடும்" என்றார்.

கொடிப் பெண்

பைபரிகீன் ஒரு வறுமைப்பட்ட அநாதை மூதாட்டி. அவளிடம் நான்கு பசுமாடுகள் இருந்தன. அவற்றில் பால் கறந்து விற்று சீவனம் நடத்தி வந்தாள். அது அவளுடைய வாழ்க்கைக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. ஒருநாள் மேய்வதற்குச் சென்ற மாடுகள் வீடு திரும்பவில்லை. பைபரிகீன் மிகவும் கவலைப்பட்டாள். மாடுகள் இல்லாவிட்டால் அவள் எப்படி வாழமுடியும்?.

மாடுகளைத் தேடிப் புறப்பட்டாள். அயலில் கண்டவர்களிடம் விசாரித்தாயிற்று. யாரிடம் இருந்தும் சரியான பதில் கிடைக்கவில்லை. பற்றைக் காடுகளில் எல்லாம் தேடியாயிற்று. அழுது கொண்டே வந்து கொண்டிருந்தாள். வழியில் கழுகொன்று எதிர்ப் பட்டது. அதனிடம் தன் மாடுகளைப் பற்றி விசாரித்தாள். கழுகு தன் கூர்மையான கண்களால் சுற்றிப் பார்த்தது. பைபரிகீனிடம் "இதோ இந்த வழியாகவே நடந்துசெல். உன் மாடுகள் தூரத்திலுள்ள கொடிமரத்தின் கீழே நிற்கின்றன." என்றது.

மூதாட்டியும் கழுகு கூறியபடியே நடந்தாள். கொடிமரத்தின் கீழே மாடுகள் நின்றன. நன்றாக மேய்ந்து “கொழுகொழு” என்று நின்றன. மாடுகளை அழைத்துக் கொண்டு திரும்ப எண்ணினாள். விதவிதமான வர்ணங்கள் கொண்ட இலைகளுடன் அக் கொடிமரம் காணப்பட்டது. அவளுக்கு ஆசையாக இருந்தது. கொடியில் இருந்து சிறிது இலைகளைக் கொப்போடு பறித்துக் கொண்டாள். வீட்டுக்கு வந்ததும் அவை வாடாமல் இருக்க துணியை நனைத்து இலைகளை, அதனுள் சுற்றி வைத்தாள்.

அடுத்த நாள் மாடுகளில் பால் கறந்து கொண்டிருந்தாள். குழந்தை அழும் சத்தமொன்று வீட்டுக்குள் இருந்து வந்தது. ஒடோடிச் சென்று பார்த்தாள். கொடி சுற்றிய துணிக்குள் இலைகள் ஒன்றையும் காணவில்லை. அழகிய பெண் குழந்தை ஒன்று இருந்தது. “இறைவா, துணையில்லாத எனக்குத் துணையாகக் குழந்தையைத் தந்தாயா?” என்று சொல்லிக் கொண்டு குழந்தையை முத்தமிட்டாள்.

குழந்தையை மிகவும் அன்புடன் வளர்த்து வந்தாள். குழந்தையும் வளர்ந்து பெரியவளானாள்.

அம்மாவுக்கு உதவியாக எல்லா விதமாகவும்
வேலை செய்தாள். பைபரிகீன் மனதில் கவலை
தோன்றியது. அழகான கொடிப்பெண்ணை யார்
திருமணம் செய்து கொள்வார்கள்?. வறுமையான
நிலைமில் எப்படித் திருமணம் நடக்கும்?.
அவளுடைய கவலையை மாற்றும் காலம்
தானாகவே வந்தது.

அவளிடம் வழமையாகப் பால் வாங்கும் பண்ணைக்காரன் ஹரஹானின் மகன் பணம் கொடுப்பதற்கு வந்தான். அவனின் கண்களில் பைபரிகீனின் கொடிப்பெண் எதிர்ப்பட்டாள். அவளுடைய அழகில் மயங்கினான். வீட்டுக்கு வந்ததும் தந்தையிடம் கூறினான். அவரும் கொடிப்பெண்ணைத் தன் மகனுக்குக் கல்யாணம் செய்து தரும்படி பைபரிகீனிடம் கேட்டார். அவள் இரண்டு காளைமாடுகளையும், மணமகளை ஏற்றிச் செல்லக் குதிரையும் கேட்டாள். அவனும் ஒப்புக் கொண்டு மகனிடம் மாடுகளையும் குதிரையையும் கொடுத்து அனுப்பினான்.

மணமகளான கொடிப்பெண்ணை அலங்காரம் செய்து குதிரையில் ஏற்றி பிரிய மனமில்லாமல் கண் கலங்கினாள் அம்மா. "நான் உங்களை அடிக்கடி வந்து பார்ப்பேன் அம்மா" என்று கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டாள் கொடிப்பெண். வரும் வழியில் பண்ணைக்காரன் மகன் கொடிப்பெண்ணைப் பார்த்துப் "பெண்ணே, எனக்கு நகரத்தில் வேலை ஒன்றிருக்கிறது. இந்தப் பாதை சிறிது தூரம் சென்றதும் இரண்டாகப் பிரியும். அதில் முதலாவது பாதை வழியே சென்றால் பண்ணையும் வீடும் வரும். மற்றப் பாதையில் இறங்கி விடாதே!, போ.

மாலையில் நான் வந்து விடுவேன்" என்று கூறினான்.

கொடிப்பெண்ணும் தலையாட்டினாள். தனியே குதிரையில் வருவது அவளுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. இதனால் பாதை மாறி விட்டாள். வந்த பாதையோ மந்திரக்காரி அபாலியின் இருப்பிடம். அவள் தன் மகளைப் பண்ணைக்காரன் மகனுக்குத் திருமணம் செய்ய எண்ணினாள். பாவம்! கொடிப்பெண் அபாலியிடம் அகப்பட்டு விட்டாள். கொடிப்பெண்ணின் ஆடை அணிகளை கழற்றித் தன் மகளுக்கு அணிவித்தாள். தன் சக்தியால் கொடிப்பெண்ணைப் போல தன் மகளை மாற்றினாள். குதிரையில் ஏற்றி அனுப்பி வைத்தாள். கொடிப்பெண்ணை இருட்டறைக்குள் தள்ளி விட்டாள்.

பண்ணைக்காரனின் மகனுக்கும் மந்திரக்காரியின் மகனுக்கும் திருமணம் நடந்தது. வீட்டுக்கு மனைமகள் வந்தவேளையில் பண்ணைக்காரனின் காளைமாடுகள் இறந்து விட்டன. அவள் அழுக்குப் பெண்ணாகவும், சோம்பேறிப் பெண்ணாகவும் இருந்தான். பண்ணைக்காரன் தன் மகனிடம் கோபித்துக்

கொண்டான். பண்ணைக்காரனின் மகனுக்கோ என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. கொடிப்பெண்ணைப் போல அவன் இருந்த போதும், அவளைப் போல இனிமையான குரலோ, மென்மையான தன்மையோ வந்தவளிடம் காணப்படவில்லை. அவனும் கவலைப் பட்டான்.

கொடிப்பெண் ஒருதரமாயினும் தன்னைக் காண வராதது பைபரிகீனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. தான் பால் கொண்டு செல்லும் வேளையில் கூட மகள் எதிரே வரவில்லையே? பெற்ற மகளாக இருந்தால் இப்படி இருப்பாளா? இதே வேளையில் பண்ணைக்காரன் மகனும் தன் மனைவியைப் பற்றி அவளிடம் சொல்லிக் கவலைப் பட்டான். பைபரிகீனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கொடிப்பெண்ணுக்கு ஏதோ நேர்ந்து விட்டது என்று யோசித்தான். சிலவேளை மந்திரக்காரியிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டானோ!

மந்திரக்காரி வீட்டில் இல்லாத வேளை பார்த்து மந்திரக்காரியின் வீட்டுக்குச் சென்றாள். பெண்ணின் அழகுரல் கேட்டு இருட்டறைக்குள் சென்று மகளைக் கண்டாள். நடந்தவற்றைச் சொல்லிச் சொல்லிக் கொடிப்பெண் அழுதாள். அவளை அழைத்துக் கொண்டு

பண்ணைக்காரனிடம் வந்தான். மணமகள் மாற்றப்
 பட்டதை அறிந்த பண்ணைக்காரனும் மகனும்
 மந்திரக்காரியின் மகளை அடித்து விரட்டி
 விட்டனர். பண்ணைக்காரன் மகன்
 கொடிப்பெண்ணிடம் மண்ணிப்புக் கேட்டுக்
 கொண்டான். கொடிப்பெண்ணும் அவனும்
 சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.
 பண்ணைக்காரனிடம் செல்வம் வளர்ந்தது. தன்
 மருமகளின் வேலைத்திறமையை வருவோர்
 போவோரிடம் எல்லாம் சொல்லிப் பெருமைப்
 பட்டான்.

-மங்கோலிய நாடோடிக்கதை-

யானையும் பாகனும்

யானைகள் ஆதிகாலத்தில் இருந்தே
 மனிதனால் பயன்படுத்தப் பட்ட மிருகங்களாகும்.
 போர்க் காலங்களில் அரசர்கள் யானைப்படைகளை
 வைத்திருந்ததாக அறிகிறோம். சிலவேளைகளில்
 போர்வீரர்களுக்குச் சமமாக நின்று போரிட்டு
 அரசர்களுக்கு வெற்றிகளைப் பெற்றுக் கொடுத்த
 வரலாறுகளும் உண்டு. ஆனாலும் தற்காலத்தில்
 யானைகளை கோயில்களிலும், மிருகக்

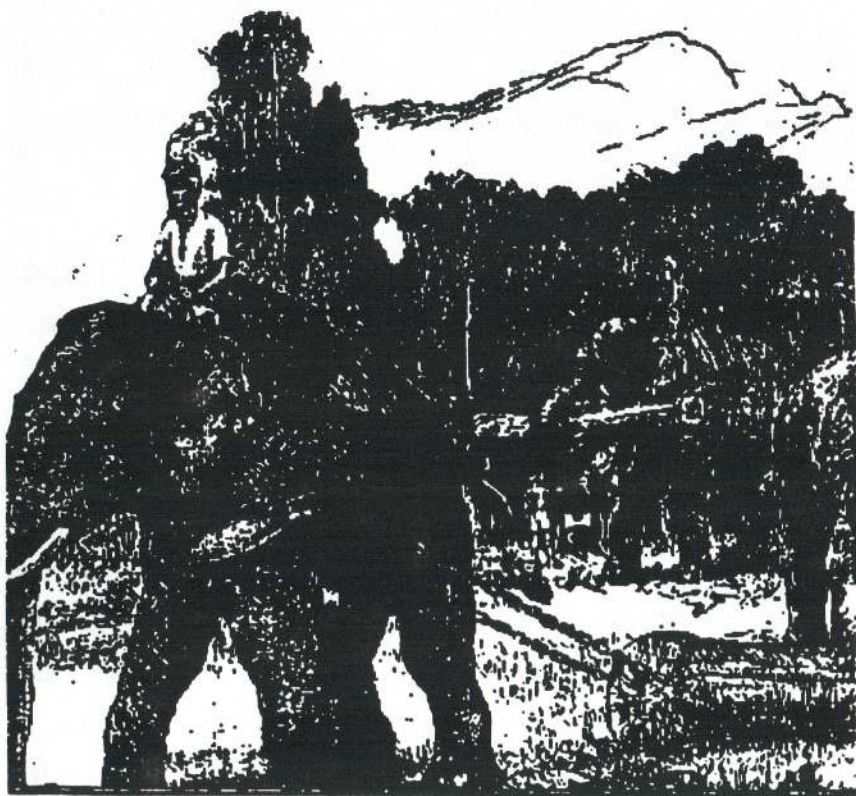
காட்சிச்சாலைமிலும்,

சேர்க்கஸ்

விளையாட்டுக்களிலுமே காண்கிறோம்.

ஆனால் இன்றும் இலங்கை, இந்தியா, பர்மா, சீனா போன்ற நாடுகளில் யானையைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். பர்மாவின் தேக்கு மரக் காடுகளில் யானையைப் பெரிதும் பயன்படுத்துகிறார்கள். புத்திசாலியான மிருகம் யானை. பாகனின் கட்டளைக்கு மட்டுமல்ல, பாகனின் கைகளின் செயல்களைக் கொண்டே தன் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைப் புரிந்து கொண்டு விடும். பாகனுடைய சிறு அசைவையும் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கும்.

உதாரணமாக பாகன் தன் உடலைச் சாய்த்து நிமிர்ந்தால் தான் நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும் என்பது அதற்குப் புரிந்து விடும். வலது பக்கத்துத் தொடையில் தட்டினால் வலப் பக்கம் திரும்பும். இடப் பக்கம் தட்டினால் இடப் பக்கம் திரும்பிக் கொள்ளும். தன் தலையின் மீது பாகனின் கை அழுத்தினால் தலையைத் தாழ்த்தவோ, தன்னைக் குனியவோ சொல்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும். நன்றாகப் பழக்கப் பட்ட யானை திட்டமிட்டுத் தன் வேலைகளைச் செய்து கொள்ளும்.

பாகன் ஒரு பெரிய மரத்தைத் தூக்கும்படி ஆணையிட்டால், யானை மரத்தை உற்றுப் பார்க்கும். தன் துதிக்கையினால் தொட்டு அசைத்துப் புரட்டிப் பார்க்கும். மரத்தைப் புரட்டும் வேளையில் தான் தனித்தே அந்த மரத்தைத் தூக்க முடியுமா முடியாதா என்பது அதற்குத் தெரிந்து விடும். தன்னால் தனித்துச் செயல்பட முடியாவிட்டால் தனக்குத் இன்னொரு

யானையின் உதவி தேவை என்பதைப் பாகனுக்கு உணர்த்தும்.

யானைக்கு ஆணையிட பாகன்கள் பயன் படுத்தும் வார்த்தைகள் மிகச் சிலவே. பாகனின் உடல் அசைவுகளைக் கொண்டே தன் செயல்களைச் செய்யும். தும்பிக்கையினால் தன் கால் கட்டுக்களை அவிழ்க்கும். தன் கால்களைப் பிணைக்கும் சங்கிலிகளைத் தூக்கும், அங்குசத்தை எடுத்துப் பாகனிடம் கொடுக்கும். இப்படிச் சின்ன வேலைகளில் இருந்து பெரிய வேலைகளையும் தடுமாற்றம் ஏதுமில்லாமல் ஒழுங்காகச் செய்யும். கயிற்றினால் கட்டப் பட்ட மரங்களை இறக்கி, கயிற்றை அவிழ்த்து, தனித்தனியாக மரங்களை அப்புறப்படுத்தும். இந்த வேலைகளை பர்மாவின் தேக்கு மரக் காடுகளில் வேலை செய்யும் யானைகள் செய்கின்றன.

இயந்திரங்கள் வேலை செய்வதைப் போல பாகன் இல்லாமலேயே திறமையாகவும், ஒழுங்காகவும் பழக்கப்பட்ட யானைகள் வேலை செய்யும். தான் மேலும் மேலும் புதிதாகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை யானைக்கு உண்டு. எதையும் யோசித்தே செயல்படும். தனக்கு விருப்பமான செயல்களை, தன்

விருப்பப்படியே செய்ய விரும்பும் தன்மை
 யானைக்குண்டு. கூடுமானவரை தன்
 வேலைகளைத் தானே செய்யும். தன் உடம்பில்
 நுளம்பு கடித்து வேதனை தந்தால்
 தும்பிக்கைக்கு எட்டுமானால் தானே சொறிந்து
 கொள்ளும். தானே தடி எடுத்து வேதனை தந்த
 இடத்தைச் சொறிந்து கொள்ளும்.

இவ்வளவு திறமையுடன் இருக்கும்
 யானைக்குக் குறும்புத் தனங்களும் உண்டு.
 பசுமையான பயிர்கள் விளைந்த இடங்களைப்
 பாழ்படுத்தி விடுவதும் உண்டு. அதுவும்
 வாழைத் தோட்டத்தைக் கண்டு விட்டால்
 கொண்டாட்டம் தான். தான் செய்வது தவறான
 செயல் என்று தெரிந்திருந்தாலும், பாகன்
 கட்டுப்பாடாக வளர்த்திருந்தாலும், இந்தக்
 குறும்புத் தனத்தைச் செய்து விடும். இதற்காக
 வேலை செய்யும் யானைகளுக்கு மணி கட்டி
 விடுவார்கள். மணியைச் சத்தம் செய்ய விடாமல்
 தும்பிக்கையால் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டோ,
 மணிகளுக்குள் சேற்றைப் படியச் செய்து சத்தம்
 கேட்காமல் செய்து விட்டோ குறும்பு செய்யும்
 தன்மை கொண்ட யானைகளும் இருக்கின்றன
 என்கிறார்கள் பர்மா நாட்டு யானைப்பாகர்கள்.

முதல் மாணவன்

தூமிலனுக்கும் பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டு வந்தது. கல்லூரியில் அனுமதிப் பணம் கட்ட வேண்டும். வீட்டில் அம்மாவிடம் கேட்க வேண்டும் என்றெண்ணியவாறே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். வீட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளை வீட்டுக்குள் இருந்து அழும் குரல் கேட்டது. விரைவாகச் சென்று பார்த்தான். அம்மா அழுது கொண்டிருந்தாள். அம்மாவை அயல் வீட்டுக்காரர் பெண்கள் தேற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அம்மா தூமிலனைக் கண்டதும் "அப்பா வேலை முடித்து விட்டு வீட்டுக்கு வரும்போது மயங்கி விழுந்து விட்டார். ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருக்கிறார்களாம்." அவனைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதாள். தூமிலன் அம்மாவைக் கேட்டான் "எப்போ? எப்படி? இப்பொழுது எப்படி அப்பாவுக்கு இருக்கிறது?" . அருகில் இருந்த பாட்டி "போய்ஸ் பார்க்காமலே அம்மா அழுது கொண்டிருக்கிறாள். கூட்டிக் கொண்டு சென்று அப்பாவைப் பார்" என்றாள். "பார்க்காமலே அழுவதா? எழும்புங்கள். அப்பாவுக்கு ஒன்றும் நடக்காது. அப்பா நீங்கள் வருவீர்கள் என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்." என்று பெரிய மனிதனைப் போல் கூறினாள்.

சின்னவனாக இருந்தபோதும் பெரியவனைப் போலப் பேசும் அவனை எல்லோரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர். அம்மா அவனுடன் ஆஸ்பத்திரிக்கும் புறப்பட்டாள். போகும் வேளையிலும் அம்மாவைத் தேற்றிக் கொண்டு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறிக் கொண்டு சென்றான் துமிலன். அவன் அம்மாவிடம் சொன்னதைப் போலவே, அப்பா மயக்கம் தெளிந்து விட்டிருந்தார். அவர்களைப் பார்த்தார். துமிலன் அம்மாவைப் பார்த்துச் சிரித்தான். தான் சொன்னதைப் போலவே அப்பா ககமாக இருக்கிறாரே!.

அப்பா சொன்னார், "உடம்பு முழுவதையும் சோதனை செய்ய வேண்டுமாம். ஒரு மாதமாவது ஆஸ்பத்திரியில் இருக்க வேண்டுமாம். கீழ்முறை யாரிடமாவது கடன் வாங்கி வீட்டைப் பார்த்துக் கொள். துமிலா, உனக்குத் தான் பரீட்சைக்குப் பணம் கட்ட வேண்டுமே! என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை". அப்பாவைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. "கீழ்முறை பரீட்சை எடுக்காமல் விட்டால் பரவாயில்லை அப்பா, அடுத்த முறை எடுக்கலாம்" என்றான் துமிலன். "ஒரு வருடம் வீணாகி விடுமே" அப்பா கவலையோடு கூறினார்.

அப்பாவிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். அம்மா சொன்ன வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தாலும், துமிலனுக்கு பரீட்சை செய்ய

முடியாது என்பது மிகவும் கவலையாக இருந்தது. வகுப்பில் குமாரோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு படித்து வந்தான் துமிலன். குமார் முந்திக் கொண்டு விடுவானே! சும்மாவிடும் கேட்கப் பாவமாக இருந்தது. நாளைக்கும் பணம் செலுத்தாவிட்டால் பரீட்சை அடுத்த வருடம் தான். பெருமூச்சு விடுவதைத் தவிர் துமிலனால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

அடுத்த நாள் கல்லூரிக்குச் சென்றான். ஆசிரியரிடம் சொல்லிக் கவலைப்பட்டான். ஆசிரியர் மிகவும் கவலைப்பட்டார். சென்ற தவணைப் பரீட்சைப் பணமும் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. எல்லாப் பணமும் செலுத்தினாலே பரீட்சை எழுத அனுமதி கிடைக்கும். குடும்பக்

கஷ்டத்தினால் சென்ற தவணைப் பணம்
 செலுத்தவில்லை. இந்தமுறை இப்படியாகி விட்டதே!!
 அழுகை வந்தது. கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டான்.
 திடீரென்று யோசனையில் உண்டியலின் தோன்றியது.

எப்போதாவது கிடைக்கும் சில்லறைக் காசுகளை
 செலவு செய்யாமல் உண்டியலில் போட்டு வைப்பது அவன்
 வழக்கம். உண்டியலை உடைத்துக் காசுகளை எண்ணிப்
 பார்த்தால்..... . ஒரேபடிவந்தான். உண்டியலை
 உடைக்கப் போனபோது அம்மா தடுத்தாள். “அதற்குள்
 இருக்கும் பணம் உனக்குப் போதாது”. அம்மா
 சொன்னதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல்
 உண்டியலை உடைத்தான். காசுகளை ஒவ்வொன்றாக
 எண்ணினான். என்ன, ஆச்சரியம்!!

அறுபத்துமூன்று ரூபாயும், சில்லறைகளாகப் பதினேழு
 சதமும் இருந்தது. அவனுக்கு நாற்பது ரூபாயே
 தேவைப்பட்டது. சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் குதித்தான்.
 தனக்குரிய பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு மிகுதியை
 அம்மாவிடம் கொடுத்தான். அந்தத் தவணைப்
 பரீட்சையில் கல்லூரிலேயே முதல்மாவனவனாக வந்தான்.
 அவனைப் பெற்றதற்காக அம்மாவும் அப்பாவும் பெருமைப்
 பட்டனர். அப்படிப் பொறுப்புள்ள பிள்ளைகளாக
 இருந்தால் உங்கள் அம்மா அப்பாவும் பெருமை
 கொள்வார்கள் அல்லவா?.

பேராசை

புலவர் ஒருவர் ஒரு சிற்றரசனிடம் சென்றார். புலவர்கள் இயற்கையாகவே பொய் புனைந்து பாடுபவர்கள் தானே! அரசனிடம் சென்ற புலவரும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. "அரசே, உங்களைக் காண்பதற்காகவே வெகு தூரத்தில் இருந்து வந்திருக்கின்றேன். உங்கள் புகழ் இந்தப் பூவுலகம் முழுவதும் பரந்து கிடக்கின்றது. உங்களைப் பார்த்தபின் உங்களின் சாந்தம் குடிக்கொண்ட முகத்தைப் பார்த்த பின் என் கவலையெல்லாம் பறந்து விட்டது." என்று வசனங்களை அடுக்கிக் கொண்டு போனார்.

அரசனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அரசன் அவருக்கு ஆயிரம் பொன் தருவதாகக் கூறினான். இந்த

வசனங்களுக்கே இவ்வளவு பொன் தருவேன் என்கிறாரே! இன்னும் அதிகமாகப் புகழ்ந்தால் கூடக் கிடைக்குமே என்றெண்ணினார் புலவர். "நீங்கள் அரசர்க்கெல்லாம் அரசர். சக்கரவர்த்தி. பூவுலகம் முழுவதையும் ஆளப் பிறந்தவர் என்றெல்லாம் புகழ்ந்தார். அரசன் மகிழ்ந்து "ஐயாயிரம் பொன் கொடுக்க வேண்டும்" என்றான்.

புலவருக்கு வியப்பாக இருந்தது. அரசர்க்கெல்லாம் அரசர் என்று சொல்லியதற்கே ஐயாயிரம் பொன் என்றால்..... . அரசே, நீங்கள் தேவேந்திரனைப் போன்றவர். மகாவிஷ்ணுவைப் போன்று மக்களை காவல் செய்கிறவர். இவ்வாறெல்லாம் புகழ்ந்தார் புலவர். அரசனும் "லட்சம் பொன் பெறும் உங்கள் வார்த்தைகள் புலவரே, என்று கூறி விட்டு சேவகனைப் பார்த்து "புலவருக்குரிய பரிசுத் தொகையைக் கொண்டு வந்து கொடுங்கள்" என்றான். புலவரும் லட்சம் பொன் கிடைக்கப் போகிறது என்ற இறுமப்பில் இருந்தார்.

புலவருக்கு ஐநூறு பொன் கொடுக்கப் பட்டது. புலவர் வாய் விட்டே அரசனிடம் கேட்டார். அரசன் சிரித்துக் கொண்டான். பின்பு புலவரிடம் "புலவரே, நானோ சிற்றரசன். என்னிடம் ஏது அவ்வளவு பொன். நீர் கூறிய வார்த்தைகள் லட்சம் பொன் பெறும் என்று கூறினேனையொழிய என்னால் கொடுக்கக் கூடியது இவ்வளவே" என்றான். புலவர் தன் பேராசையை எண்ணி வெட்கப் பட்டார். அன்றிலிருந்து யாரையும் புகழ்ந்து அவர் வாழ்த்துவது இல்லை.

இயற்கை அழிவு

இயற்கையாக அமைந்த அழகிய கிராமம்
அழகியபுரம். அந்தக் கிராமம் தகரத்தின் எல்லைக்
கிராமமாக இருந்தது. கார்களுையோ,
விமானங்களுையோ காணாத கிராமம் அது.
மக்கள் விவசாயத்தையே தொழிலாகக்
கொண்டிருந்தார்கள். படிப்பறிவு குறைவு. ஒரு
சிலரே எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவர்களாக
இருந்தார்கள். ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றும்
குணங்களோ, பெரியவன் சிறியவன் என்னும்
குணங்களோ அவர்களிடம் இல்லை.
குழந்தைகளைப் போல வெள்ளை உள்ளத்துடன்
வாழ்ந்து வந்தனர் அந்தக் கிராமத்து மக்கள்.

அக் கிராமத்தை அடுத்துப் பெரிய காடு
இருந்தது. அந்தக் காட்டில் கொடிய மிருகங்கள்
வாழ்ந்தாலும், அவைகளால் மக்களுக்குத் துன்பம்
ஏதும் இல்லை. மக்கள் காட்டுக்குள்
சென்றார்கள். அவர்கள் அடிக்கடி காட்டுக்குச்
செல்வார்கள். சமைப்பதற்கான விறகும், நீரும்
அங்கு தான் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. அந்தக்
காட்டிலுள்ள மலையில் இருந்து சுத்தமான
கவையுள்ள அருவித் நீர் அவர்களுக்குக்

கிடைத்து
வந்தது.
மிகவும்
ஆரோக்கிய
மாகவும்,
சந்தோஷமா
கவும்
அவர்கள்
வாழ்ந்து
வந்தார்கள்.

திடீரென

ஒருநாள் அந்தக் கிராமத்துக்குக் கார் வந்தது. காரைக் கண்டதும் கிராமத்து மக்கள் வியப்போடு பார்த்தார்கள். காரிலிருந்து கனவான் ஒருவர் இறங்கினார். வஞ்சனை இல்லாத அக் கிராமத்து மக்கள் அவரை அன்புடன் வரவேற்றனர். அவர் அவர்களுடைய கஷ்ட நஷ்டங்களைக் கேட்டார். அவர்களுக்கு உதவி செய்வதாகக் கூறினார். அவர்களுக்காக காட்டை அழித்துத் தொழிற்சாலை கட்டினால், அவர்கள் மண்ணைக் கொத்திக் கஷ்டப்படாமல் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்து வாழலாம் என்று ஆசை காட்டினார்.

கிராமத்து மக்களுக்கோ, காரில் வந்தவர்
 தங்களின் கஷ்டங்களைத் தீர்க்க வந்த
 கடவுளைப் போலத் தெரிந்தது. அவர்கள்
 தாங்களாகவே அரிவாள், கோடரி,
 மண்வெட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு
 வேலைக்குக் கிளம்பினார்கள். காட்டு மரங்களை
 வெட்டுவதற்கும், மிருகங்களைக் கொல்வதற்கும்,
 அவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கப் பட்டது.
 அதைத் தவிரவும் புதுப்புது ஆடைகள்,
 நகரத்துச் சாமான்கள் கிடைத்தன. அவற்றைக்
 கண்ட நகரத்து மக்கள் குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு
 முன்பாகவே காட்டை அழித்துத் துப்பரவு
 செய்தனர்.

கனவானும் அவர்களைப் புகழ்ந்தார். அவகள்
 காட்டை அழிப்பதில் காட்டிய ஆர்வத்தால்,
 விவசாயத்தை அறவே கைவிட்டு விட்டனர்.
 தொழிற்சாலை கட்டப் பட்டது. அதற்கும்
 இவர்களே கூடுதலான ஒத்துழைப்புக்
 கொடுத்தனர். தொழிற்சாலை கட்டப்பட்டதும்,
 வேலையும் கொடுக்கப் பட்டது. கிராமத்து
 மக்கள் எல்லோருக்கும் ஊதியம் கிடைத்தது.
 ஆனாலும் அப்போது தான் கிராமத்தினர் தங்கள்
 செய்த முட்டாள்தனத்தை உணர முடிந்தது.

வயல் அழிந்து விட்டது. காடு அழிக்கப்
பட்டதால் மழை கிடைக்கவில்லை. தண்ணீர்
கிடைக்கவில்லை. சமைப்பதற்கு விறகு
கிடைக்கவில்லை. கிடைத்த ஊதியம்
போதவில்லை. ஒருவேளை உணவுக்கே பெரிதும்
கஷ்டப்பட வேண்டிய நிலை. கிராமம்,
கிராமமாகவே இருந்தபோது மக்கள் எவ்வளவு
ஆனந்தமாக வாழ்ந்தார்கள். கிராமம் நகரமாகியது.
நகரத்துக்கும் விவசாயிகளுக்கும் தொடர்பில்லை
அல்லவா?.

காலம் காலமாக வாழ்ந்து வந்த அழகியபுரத்து
மக்கள், சொந்த நிலங்களை விட்டு வேறு
இடங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தார்கள். அழகியபுரம்
என்ற அழகிய கிராமம் அழிந்து விட்டது.
செழிப்பு மிகுந்த அந்தக் கிராமத்து அழகு
போய்விட்டது. தண்ணீரே இல்லாமல் வேறிடத்தில்
இருந்து தண்ணீர் கொண்டு வரப்பட்டது.
தொழிற்சாலை மட்டும் இப்பொழுதும்
நஷ்டமில்லாமல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.
ஆனால் சுற்றுப்புறச் சூழல் மட்டும் அசுத்தமாகி
விட்டிருக்கிறது.

இதோ நொடிகள்!!

1. காட்டில் வாழாத மான். கைகளுக்கு எட்டாத மான்.

2. புதுப் பானைக்குள் புத்தரிசி.

3. போகும் இடமெல்லாம் கோடு கிழித்து விடுவான்.

4. மஞ்சள் உறைக்குள் மறைந்திருப்பான். மக்கள் குறை தீர்த்திடுவான்.

5. வெள்ளை மாளிகையின் கதவைத் திறந்தால் தங்கம் மின்னுகிறது.

—ஜெயசாந் மனோரஞ்சிதராஜா—

விடைகள்:

1. அம்புலிமான், 2. பல், 3. நத்தை, 4. அரிசி.
5. கோழிமுட்டை

வினாவிடைப்போட்டி விடைகள்

1. நீச்சல் போட்டியை ஒரு விளையாட்டாக மாற்றிய நாடு எது?
ஜதிகரம், பப்பானி, பாலைவனம், பின்னல்.(ஜப்பான்).
2. கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக வறுமையிலேயே வாடும் மக்களைக் கொண்ட நாடு எது?
மொட்டு, அஸ்ஸாம், கட்டிடம், பிரிவு, அக்கா.
(மொஸாம்பிக்)
3. உருளைக்கிழங்கை உலகறியச் செய்த நாடு எது?
ஸ்பரிசம், தளபாடம், தானியம், அப்பியாசம். (ஸ்பானியா)
4. "அல்பான்" என்பது இந்த நாட்டின் பழைய பெயர்.
நாடு எது?
பிள்ளை, அரிசி, சுத்தம், தானம், இனிமை, மயானம்.
(பிரித்தானியா)
5. "நீலஇல்லம்" எந்த நாட்டு ஜெனாதிபதியின் இல்லம்
இப்படி அழைக்கப் படுகின்றது?
தெய்வம், புன்னகை, நன்கொடைபரிதாபம், நியாயவாதி.
(தென்கொரியா)

எழுதியவர்கள்

1. கிரிசாந் மனோரஞ்சிதராஜா-Münster
2. ஜெயசாந் மனோரஞ்சிதராஜா-Münster
3. சுஜீனா சண்முகலிங்கம்-Clausthal
4. ஜெயதீபா இரத்தினசபாபதி - Eschelbronn
5. மோகன் இரத்தினசபாபதி- Eschelbronn
6. முகுந்தன் மகேந்திரன்.- Barg.gladbach
7. மஞ்சுளா சிவசம்பு-Lohmar
8. சுசீவன் சண்முகலிங்கம்-Clausthal
9. பிரகாஸ் கந்தவனம்-Norway
10. நிரோஷினி ஹரிச்சந்திரன்-Wildemann
11. சிவதர்ஷினி சிவராஜா-Duisburg
12. சிவாஸ்கர் சிவராஜா-Duisburg
13. சிவகாந் சிவராஜா -Duisburg

பாவம் பெண்மணி !

ஒரு கூட்டத்தில் கல்கி பேசினார். அவருக்கு வலது புறம் டி. எம். கிருஷ்ணசாமி அய்யரும் இடதுபுறம் டி. கே. சி. யும் மேடையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

“ஆந்தப் பக்கம் திருப்புகழ் மணி; அந்தப்பக்கம் ரசிக மணி. இடையில் நின்று பேசும் நானோ ஒரு பெண்மணி கூட இல்லை” என்றார் கல்கி.

சொற்களைக் கண்டு பிடியுங்கள் முடிவு

இ-வ	வ-இ	மே-கீ	கீ-மே
சிறிது	ஆலமர்	சிறிய	வான்
ஆம்	அது	சிறியதகப்பன்	தந்தி
துதி	புதிது	தகப்பன்	தந்திரம்
பைரவி	குறி	ரதி	திரம்
ரவி	கௌவி	துயரம்	பறி
கதி	ரத்தம்	அறி	மது
அனு	தம்	அறிவி	அலி
அனுபவம்	புத்தி	அறிவிப்பு	சபா
வெடி	விடி	வெண்ணிலா	பாகை
விண்	விடிவெள்ளி	பானு	கைது
விண்ணம்	வெள்ளி	மதி	பாக
கைதி	சமத்து	பவித்திரம்	ரதி
திட்டம்	மத்து	கம்பம்	விபரம்
வாந்தி	பாலா		மண்
துலா	துதி		பிரகாசம்
துலாபாரம்	சம்மந்தம்		
பாரம்			

எல்லாப் பக்கத்தாலும் வரும் சொற்கள்:
ஆ, பை, 'கா, பா, தை, ஈ, கை, வா

விடைகளை எழுதியவர்கள்:

- 1.பிரகாஸ் கந்தவனம்-Norway
- 2.கௌரியன் சிவானந்தராஜா-Elsdorf
- 3.சுகீவன் சண்முகலிங்கம்-Clausthal
- 4.மஞ்சளா சிவசம்பு-Lohmar
- 5.மோகன் இரத்தினசபாபதி-Eschelbronn
- 6.ஜெயதீபா இரத்தினசபாபதி-Eschelbronn
- 7.முகுந்தன் மகேந்திரன்-Berg.gladbach
- 8.ஜெயந்தி வரதராஜா-Hahnenklee
- 7.சுஜீனா சண்முகலிங்கம்-Clausthal
- 8.ஜெயசாந் மனோரஞ்சிதராஜா-Münster
- 9.கிரிசாந் மனோரஞ்சிதராஜா-Münster
- 10.றுஷானி நிமலகுமார்-Switzerland
- 11.றுகுணஷாந்த் நிமலகுமார்-Switzerland
- 12.சிவதர்ஷினி சிவராஜா--Duisburg
- 13.சிவாஸ்கர் சிவராஜா-Duisburg
- 14.சிவகாந் சிவராஜா-Duisburg

சில நொடிகள்:

1. மலை ஏறும் மங்கப்பனுக்கு முதுகிலே மூன்று குடு.
2. ஏறினால் வழக்கும். இலை கருளும். காய் துவர்க்கும். கனி இனிக்கும்.
3. அவனுக்கு ஒரு கால் நீளம். ஒரு கால் கட்டை.
4. பஞ்சில்லாமல் நூற்று, பஞ்சில்லாமல் நெய்து, கயிறில்லாமல் தொட்டில் கட்டி, களைப்புத் தீரப் படுப்பான்.
5. நீரில் வாழாத மீன். நிலத்தில் இல்லாத மீன்.
-கிரிசாந் மனோரஞ்சிதராஜா-

விடைகள்:

1. அணில், 2.வாழைமரம், 3.கடிகாரம், 4.சிலந்தி, 5.விண்மீன்.

சிறு
வர்கள்
நாடு என்போம்
இதையே
தினமும்
பாடு என்போம்

தொடர்புக்கு
Siruvaf Amutham
Alef Str.11
50189 Elsdorf
Germany
02271/66527

NEKTAR FÜR KINDER